

Publicació del Casal Independentista de Sants Jaume Compte

Nº 19 / Juny 2000 / IV època

fora!

DOSSIER CENTRAL
Bretanya
entrevista a **Gilbert Cabon,**
membre d'**Emgann**

S u m a r i

E d i t a

Casal Independentista de Sants
Jaume Compte

C/ Demóstenes 9 baixos
08028 Sants

Disseny i Maquetació

Dissenys Alosa

Dipòsit legal

B-71770-91

Visita'ns a Internet

www.llibertat.com\jcompte

@-e: jcompte@llibertat.com

E d i t o r i a l

No a l'exércit espanyol

Els nacionalistes espanyols (PP / Psc-PsoE) i els regionalistes (CiU) que amb la hipocresia a què ens tenen acostumats hi han oposat una pírrica resistència perquè no sigui dit ens "obsequien" aquest any amb la celebració el 27 de maig del día de les fuerzas armadas a Barcelona.

Masclisme, xenofòbia, terror, tortura, violació dels drets humans, assassinat, barbàrie, genocidi, repressió, feixisme... Tot això i molt més es passejarà aquell dia pels carrers de Barcelona, perquè tot això i molt més és el que representa l'exèrcit espanyol, malgrat el cinisme d'aquests tres partits polítics de voler-ho amagar darrere la màscara de la modernitat ("l'exèrcit ja no és el que era", diuen), la humanitat ("són les tropes que van ser presents a Bòsnia") i la pau (!). Però totes i tots nosaltres sabem què representen els exèrcits estatals occidentals i, més concretament, l'exèrcit espanyol, amb un currículum sanguinari i repressiu prou ampli i recent perquè ens puguin enganyar.

El 27 de maig els tancs de l'exèrcit espanyol entraran per la Diagonal (o en sortiran, a hores d'ara encara no n'han aclarit l'itinerari a fi d'evitar mobilitzacions en contra de la "celebració") amb la intenció, soterrada darrere el maquillatge de les bones paraules, de deixar-nos ben clar que continuen sent els mateixos que el 26 de gener del 39 van entrar a la ciutat per esclafar la llibertat i instaurar-hi el feixisme, els mateixos que van mantenir el règim franquista durant quaranta anys i que l'han conservat ben viu durant els anys de transició fins a l'actualitat. L'exèrcit espanyol entrarà a la ciutat amb l'objectiu de recordar al poble català que després de tres segles continua sent súbdit de la monarquia espanyola; amb la finalitat de recordar-nos que tal com diu claríssimament la seva Constitució (art. 8) aquest estament militar té el deure de defensar "la integridad territorial del Estado" (dit clarament, "la unidad de España"), el deure, per tant, d'esclafar qualsevol intent dels Països Catalans d'aconseguir la independència. Desplegaran la maquinària militar amb la voluntat de donar-nos un toc d'atenció i avisar-nos que l'ordre establert és el que ells han instaurat; que ells, juntament amb els seus amiguets europeus i nord-americans, seran sempre els defensors del capitalisme salvatge que escanya els països més pobres del món i les capes més desfavorides de la societat per perpetuar l'hegemonia dels poderosos, de les classes dirigents, dels bancs, caixes, etc. i per fer-nos entendre que ells, amb la força de les armes, amb tot l'aparell de l'estat i amb la complicitat dels estats occidentals, són els encarregats d'aixafar qualsevol intent organitzat de defensar les llibertats populars i la justícia social.

És evident que tot i la repulsa que ha demostrat majoritàriament la societat catalana no podrem impedir que Barcelona sigui l'escenari d'aquesta farsa (els partits parlamentaris, que són els que tenen els instruments per haver-ho evitat..., han demostrat un cop més el menyspreu més absolut per la voluntat i el sentiment de tot un poble i, o bé hi han mostrat el seu suport incondicional i histèric (Joan Clos), o bé no hi han oposat la rotunda i ferotge resistència que calia), però és evident que tampoc se'ls deixarà passejar impunement i amb tranquil·litat, perquè el mateix dia i alguns dies abans hi haurà un seguit d'actes en contra d'aquesta provocació.

Des d'una manifestació el 20 de maig, actes lúdics i festius a la Ciutadella (el 27) i una cercavila el 26, fins a mobilitzacions més contundents de desobediència civil el mateix dia 27 els demostraran que el poble català no està disposat a aguantar aquests actes d'intolerància, que no són ben rebuts a casa nostra, que no els volem, que se'n vagin i que NO PASSARAN.

Des de l'Insurgent i en nom del Casal volem recordar a la nostra amiga Olga, víctima d'un malaurat accident de trànsit que el passat dia 12 li arrabassà la vida.

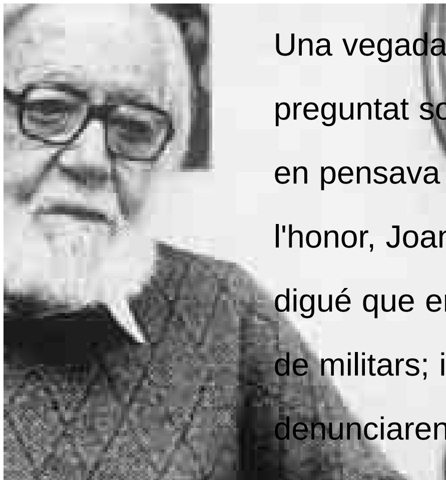

El nostre condol i solidaritat al company Sergi

Homenatge a Joan Salvat Papasseit i Joan Oliver

Lluís M.

De la mà de Sílvia Oliver, Jordi Bilbeny i la companyia de teatre TOC DART el Casal va organitzar a finals d'abril un homenatge als poetes Pere Quart i Joan Salvat Papasseit. L'excusa, si és que en cal alguna a l'hora d'escoltar poesia, era un homenatge a tot l'estol d'escriptors que per raons ideològiques han estat bandejats de l'imaginari col·lectiu per part d'aquells qui postulen en aquestes matèries a nivell oficial.

Una vegada, preguntat sobre que en pensava de l'honor, Joan Oliver digué que era cosa de militars; i el denunciaren!!

Sílvia Oliver, Sileta, filla de l'escriptor de Sabadell del qual l'any passat se celebrà el centenari del seu naixement, repassà de primera mà les impressions que aquest pare atípic havien suposat en una filla única, tot desvelant anècdotes de la seva singular infantesa com ara, posem per cas, que l'Oliver era qui feia els versos de les estampetes de totes les comunions de la família així com les seves peculiars relacions envers la religió per no esmentar la seva pragmàtica opinió sobre els premis literaris.

Igualment parlà de la tremenda personalitat així com de la fina però càustica ironia que sempre l'acompanyava en totes les situacions ("Ja ho veus, no m'he mort" digué després d'una greu operació) i que fins i tot el portà a redactar la seva pròpia esquela.

Pel que fa a la seva coherència Sílvia Oliver recordà la força de les conviccions personals d'aquell sabadellenc que venia de família rica, "bon vivant" fins els 22 anys, de les sinistres intuïcions malauradament confirmades de les Decapitacions (amb un poema dedicat a Hitler que insinua el tema dels crematoris), de la insuficiència de l'estatut del 32. Compromís que continuà durant el 36 ("a mi la guerra em va desvetllar") amb la fundació del sindicat Agrupació d'Escriptors Catalans, amb el seu teatre revolucionari o amb la fundació del Servei de Biblioteques al Front, per no esmentar el seu paper en el tema d'evacuació d'escriptors després de la victòria feixista. Igualment ens parla reacció del seu pare en rebre la Creu de Sant Jordi ("després de que els he dit ases hem donen la Creu?") així com les circumstàncies que envoltaren el seu enterrament al que s'hi referí com a bastant "pesat i violent" degut al vol de voltors que generà per part de la classe política (vagi des d'aquí el nostre més fort homenatge a n'Avel·lí Artís Gener, Tísner).

Jordi Bilbeny, autor del volum L'independentisme de Joan Salvat Papasseit, repassà la figura del poeta, fill de família obrera barcelonina mort a la prematura edat de 30 anys, tot destacant-ne el compromís ideològic de l'autor envers la qüestió nacional. També s'insistir en l'avantguardisme del poeta i que el portà a "triturar la sintaxi i els discurs burgès", del tema de l'erotisme, entès com a factor de desvetllament personal i col·lectiu" així com també de les influències que d'altres avantguardistes havien exercit sobre l'obra del poeta. L'escriptor del Maresme acabà la intervenció tot reivindicant una reinterpretació de determinats poetes d'aquells a qui hom sol referir-s'hi com a "de tercer de BUP".

La vetllada es va cloure finalment amb un recital a càrrec de TOC DART, de Mollet, que repassà amb una encertadíssima tria la producció de Pere Quart, Edat antiga, decapitacions diverses, Oda a Barcelona, Epístola d'alta mar, la Vaca Suïssa,... musicant-ne algunes versions (El més petit de tots, ...).

Una breu exposició de llibres d'en Papasseit i d'en Joan Oliver/Pere Quart, així com una petita mostra de les seves respectives poesies i col·laboracions a la premsa de l'època, tancaren un acte que, inscrit en la programació del desè aniversari del Casal, volgué reivindicar un peculiar concepte de cultura, tal i com l'entenem nosaltres, popular i compromesa, així com també redimensionar la figura d'allò que anomenem l'intel·lectual en uns moments on de la lectura ja se'n fa només una opció voluntària a nivell d'ensenyament.

Breus

Cercavila a Sants

El dia 21 d'abril, tot i ser un mal dia a causa del calendari, l'Assemblea local de la Vila de Sants va creure oportú, en celebració de la diada de Sant Jordi, d'organitzar algun acte a la Vila sobre la llengua. D'aquesta manera sorgí la idea d'organitzar una cercavila a Sants.

Les nostres expectatives de convocatòria no eren grans, tenint en compte el calendari, i ens vam aplegar una vintena. Tot i l'absentisme de les masses, n'hi hagué prou amb aquesta vintena com per a dur a terme algunes de les accions previstes. La cercavila sortí de la Plaça Màlaga, passant pel Passeig de Sant Antoni fins el cinema Balanyà on, davant l'estupefacció dels i les taquilleres s'encartellá una banda on s'hi podia llegir: "volem cinema en català". Tot seguit ens vam dirigir al parc del costat, on tres companys pintaren un mural amb el lema del cercavila: "Per l'ús social del català. No amaguis la llengua: fes-te respectar".

Des d'aquí i ja de tornada vam netejar carrers i places de símbols falangistes, fet que va animar la cercavila per les acrobàcies que havíem de fer per arrencar-les. D'aquesta manera vam anar fins a Can Mantega, des d'on baixàrem fins a la plaça de Sants. Aquí uns companys "construiren" un mur amb tot de símbols feixistes i capitalistes, de tal manera que donaven ganes de calar-hi foc, i així ho vam fer. Alhora cantàvem els segadors puny en alt. Aquí vam donar per acabada la cercavila i per començat el cercatasques, amb un aperitiu al Casal Indepe, però això és un altre breu...

Assemblea de Maulets de Sants

Breus

Presentació del casal independentista del Poblenou

Ja tenim un nou Casal Independentista. Es tracta del Casal Independentista del Poblenou, A. P. Octubre, que es constitueix d'aquesta manera com el tercer casal del Barcelonés, juntament amb el nostre i el de Gràcia.

Per celebrar l'obertura del Casal Independentista del Poblenou i fer-ne la presentació pública, el dissabte 29 d'abril passat les companyes i els companys del Poblenou van organitzar a la plaça Can Felipa un seguit d'activitats durant tot el dia. Al matí hi va haver jocs per als més petits i una actuació dels Castellers del Poble-sec i al migdia es va oferir un dinar popular.

Tot i que era un dissabte d'un cap de setmana de tres dies, la participació de la gent va ser força destacable i a la plaça s'hi van reunir més d'un centenar de persones que van disfrutar dels actes organitzats i del dinar que, sigui dit de passada, per només 1.000 pessetes oferia una qualitat gastronòmica de primera, amb un xató boníssim, botifarra amb mongetes i vi.

Des del Casal Independentista de Sants, felicitats i endavant!

Can Vies: tres anys en marxa

El passat dissabte 13 de maig es va celebrar el tercer any d'existència del Centre Social Autogestionat "Can Vies". Tot un dia d'activitats a la plaça Bonet i Muixí, (futbol, teatre, menjar, concerts,...) serviren per festejar el compromís d'aquesta casa ocupada esdevinguda referent imprescindible de la lluita social al barri. Malgrat les circumstàncies del dia, diverses persones foren detingudes i apallissades per la policia en motiu d'una caravana de protesta contra la desfilada militar, la convocatòria fou, un altre cop, tot un èxit de participació. Ja de matinada, una batalla campal, però d'aigua, finalitzà l'aniversari. Per molts anys!!

Al final de la 38

El barraquisme, associat a la ciutat de Barcelona sembla per a molta gent un record que roman a la memòria en forma d'aquelles velles filmacions que van rodar voluntariosos documentalistes durant els anys 50 i 60. Imatges però que segurament -pensen alguns- van desaparèixer amb el "desarrollismo" traduït a la ciutat de Barcelona en forma de política de l'alcalde Porcioles, marcada per l'espoli, la corrupció, l'amiguisme i com a producte de tot això la construcció d'uns habitatges de qualitat ínfima, cosa que ha fet que en molts barris de Barcelona s'hagi passat a parlar de barraquisme vertical.

No gaire lluny de Can Tunis trobem el barri d'Eduard Aunós més conegut com "El polvorí" -per una relíquia del segle XVII que tenia aquesta utilitat i que encara es conserva al barri- on les famílies s'acumulaven abans del pla de remodelació, en taüts de 30 metres quadrats en edificis gegantins rodejats de solars buits cosa que provocava que passejar pel barri donés la sensació de passejar per un camp de proves de l'exèrcit.

Últimament però un dels barris situats a la cara de la muntanya que ha saltat a l'actualitat és Can Tunis

Qualificar a Can Tunis de barri és utilitzar un eufemisme malintencionat, és un lloc on viuen 150 famílies en l'espai existent entre el cementiri i la Ronda del Litoral, als seus residents habituals -la majoria dels quals malviuen amb les poc més de 2000 ptes que dona la venda de ferralla- es sumen els ionquis terminals, els quals saben que trobaran una dosi per poc més de 1000 ptes.

La rutina del barri només es trenca quan els "nacionals" estableixen un cordó policial per impedir l'entrada dels toxicòmans.

Les línies d'actuació del districte de Sants-Montjuïc en aquest assumpte són vergonyoses, tan el president de la regidoria de districte Pere Alcober, també regidor d'Afers Socials de l'Ajuntament de Barcelona, com el seu segon Francesc Osan s'han limitat a mantenir un obscurantisme per a justificar la tímida actuació al barri que s'ha traduït simplement en la distribució de xeringues.

L'Ajuntament de Barcelona, ha proposat la demolició del barri, però sense aclarir que faran amb els seus residents i quin pla d'integració social seguiran en un barri on només tres famílies tenen treball estable i el quaranta per cent dels seus residents tenen menys de 16 anys.

L'última gran pensada "pseudoprogre" era instal·lar una narcosala al barri, idea a la que s'han oposat els veïns de la Zona Franca, cansats de no veure actuacions decidides i contundents ni per part de l'Ajuntament ni per part del Districte.

Només persones anònimes com en Basilio González director de l'escola de secundària Xavó-Xaví fan alguna cosa real i decidida per a millorar la situació d'un barri la realitat del qual es pot descobrir al final de la línia 38.

Més de 50 joves són identificats per la policia pel simple fet de passejar pel barri o enganxar cartells

Des de fa un parell de setmanes, i amb motiu de la desfilada militar del 27 de maig, s'ha incrementat la presència de policies de paisà de la 6ª; Brigada d'Informació (encarregada de controlar i criminalitzar els moviments socials) amb d'altres vinguts d'arreu de l'estat espanyol. La finalitat d'aquest augment policial no és una altra que la d'identificar joves (i no tan joves) que passegen o enganxen cartells pel barri. Aquestes identificacions indiscriminades, més de 50 en dues setmanes i que en alguns casos han durat més d'una hora fins i tot amb trasllats a comissaria, han estat acompanyades d'actituds prepotents i xulesques i de constants amenaces per part dels policies.

En un sentit semblant, per ordres directes de l'Ajuntament, agents de la Guàrdia Urbana estan impedint qualsevol mostra de rebuig a la desfilada. Dissabte 13 van carregar contra una manifestació pacífica, provocant 5 detencions i ferits de consideració, i el dimarts 16 van fer el mateix amb un grup de joves que enganxava cartells al barri, amb el resultat d'un jove contusionat.

Amb aquesta operació intenten, mitjançant la por i la coacció, silenciar tot un seguit de col·lectius i entitats del barri que utilitzem els cartells i els murals com a eina de lliure expressió per denunciar l'injusticia social i qüestionar el poder establert.

Ens preguntem fins on arribarà aquesta situació a dies vista de la desfilada militar així com denunciem les actituds violentes i autoritàries dels cossos policials a la vegada que exigim a les institucions la fi de les polítiques repressives contra els moviments socials.

Per la llibertat d'expressió, fem nostres els carrers!!!

Grup de suport a Xirinacs de Sants

El mes d'abril passat es va fer la primera convocatòria del grup de suport a la campanya "Jo també em planto" al districte. De les 200 persones de Sants-Montjuïc que es van convocar, n'hi van assistir unes 80. Tot un èxit. Es va presentar la campanya i es va convocar tothom el primer dijous de maig per constituir el grup de suport. A la reunió del mes de maig, hi van assistir 30 persones, totes disposades a participar activament, ja que es van constituir tres grups de treball: secretaria, debat i expansió. Les reunions generals es faran cada primer dijous de cada mes, durant el qual s'aniran reunint els grups. Totes les reunions es porten a terme al Centre Social.

Per qüestions de Salut, Lluís M. Xirinacs ha abandonat la plantada, però la lluita continua.

Bretanya

Un exemple més del centralisme exterminador de l'estat francès.

El passat dia 20 d'abril sortia, des de la vila de Sants, la delegació catalana convidada a participar, conjuntament amb altres com la d'Euskal Herria, Occitània, Escòcia, País de Gal·les, Còrsega ..., a la Tercera Marxa per la Independència organitzada per EMGANN, partit polític que representa l'esquerra independentista i revolucionaria a Bretanya. Unes jornades amanides amb xerrades, actes i concerts, tot en conjunt destinat a fer progressar la consciència nacional bretona, alhora que donar a conèixer la seva realitat a altres pobles que també estan en lluita.

Malgrat tot, al viatge se li afegia un nou punt d'interès i alhora d'incertesa; dies abans es produïren dues accions armades una de les quals de major transcendència pública, la del McDonalds de Quévert, per les conseqüències que se'n derivaren, avui conegudes per tothom. No sabíem que ens trobaríem unes hores més tard a Montroulez, lloc de destí i punt de sortida de la marxa d'enguany. La incògnita no trigà a desvetllar-se davant dels nostres ull plens de decepció i desengany, tot s'havia desconvocat. El nostre comunicat de solidaritat assajat hores abans era ara paper mullat, un munt d'estelades encabides a la bossa de material perdrien l'oportunitat d'ésser onejades sota el cel bretó i sota la consigna de Bevet Breizh Dizalc'h!!! (Visca la independència de Bretanya!!!). Però malgrat el desencís inicial, els nostres ànims rebrotaren despès d'una seixantena de cerveses autòctones a l'únic bar del rotllo de la localitat i convertit ràpidament en el nostre centre operatiu i de contactes. La represa anímica ens va estimular a copsar de més a prop l'autèntica realitat de Bretanya i no la que havíem imaginat.

> Bretanya s'enfronta avui al gran repte de la seva supervivència com a poble

Bretanya s'enfronta avui al gran repte de la seva supervivència com a poble dins l'estricte administració francesa que, com ja es prou sabut entre nosaltres, es mostra inflexible a l'hora de reconèixer cap realitat nacional, fet que permet l'esquarterament territorial sense tenir en compte unes afinitats lingüístiques, culturals i socioeconòmiques. El moviment d'alliberament bretó es veu immers en una lluita purament resistencialista, tan com ho pot ser la nostra, però parteix d'una situació molt més crua que no pas la que es pugui donar aquí a casa nostra. Per tal que pugeu copsar quina és la veritable realitat de Bretanya us oferim l'entrevista a Gilbert Cabon que com a bretó i militant de l'esquerra independentista ens brindà l'oportunitat d'entrevistar-lo i indagar una mica més enllà del que pels nostres propis mitjans podíem simplement intuir en la nostra curta estada.

E N T R E V I S T A

GILBERT CABON

(membre de la Comissió d'Afers Socials d'Emgann)

Quin és el ventall d'opcions polítiques que representen avui el nacionalisme bretó?

El nacionalisme bretó es troba avui representat per tres opcions polítiques que divergeixen entre elles pel grau de sobirania exigit a l'estat francès i pel model nacional proposat. L'UDB (Unió Democràtica Bretona) neix l'any 1964 , les seves aspiracions nacionals passen pel model autonomista en el qual es reclama el reconeixement d'un autogovern i un parlament propi dins el marc polític de l'estat francès i la Unió Europea; sovint es presenta a les eleccions dins el partit socialista. D'altra banda, hi trobem POBL (Partit per l'Organització d'una Bretanya Lliure) fundat l'any 1982, formació de tarannà més conservador però més radical que l'UDB en el terreny nacional, la seva proposta es defineix dins els cànons del federalisme, tot reclamant la sobirania del poble bretó dins d'un nou ordre europeu construït per una federació de pobles lliures que substitueixi l'actual Europa dels Estats. I en darrer terme estem nosaltres EMGANN (combat) fundat l'any 1982 a partir de l'amnistia de 1981, en què foren alliberats centenars represaliats durant la dècada dels anys 70, amb la voluntat de donar continuïtat al moviment d'alliberament nacional bretó dins una òptica anticapitalista . Nosaltres pretenem representar l'esquerra independentista, en què el projecte nacional va íntimament lligat al projecte social per a poder esdevenir un poble plenament lliure. La independència permetrà al nostre poble dirigir el seu destí i garantir els seus drets i el socialisme ens ha de permetre construir una societat no basada en l'explotació i la dominació.

Quin és l'abast de les vostres aspiracions independentistes?

Ara per ara un dels nostres objectius immediats és la creació d'un poder polític bretó autònom que ha de ser el primer pas cap a la independència. Per tal d'assolir aquest objectiu Emgann proposa la creació d'una plataforma electoral amplia, a través de la qual es puguin garantir cinc punts bàsics que han de constituir el punt de partida del procés de reconstrucció nacional:

1. la reconeixement oficial del poble bretó
2. l'oficialització de la llengua bretona
3. unitat territorial
4. l'impuls d'una economia al servei dels treballadors
5. la creació d'una assemblea bretona dotada de competències dins l'àmbit cultural, econòmic,

social i internacional.

En quines campanyes està treballant actualment Emgann?

La nostra activitat se centra principalment en informar de la situació dels presos, tot denunciant la forta repressió a què son sotmesos per part de l'estat francès mitjançant la seva Divisió Nacional Antiterrorista (D.N.A.T.), organisme creat amb la missió exclusiva de combatre tota aspiració nacional dins l'hexàgon.

Cinc independentistes bretons estan actualment en presó preventiva, i per tant pendents de judici, en diferents centres penitenciaris francesos, sotmesos a diverses formes d'humiliació i tortura, entre les quals la denegació sistemàtica de medicació, cas d' Alain Solé diabètic, severíssims règims d'aïllament (Gerard Bernard passa 23 hores diàries totalment aïllat "gaudint" d'una hora de pati), prohibició d'exercir de periodista (Bertrand Grimault), restriccions de visites (Denis Riou només pot rebre a la família un cop per trimestre),..., tot això a centenars de quilòmetres de Bretanya.

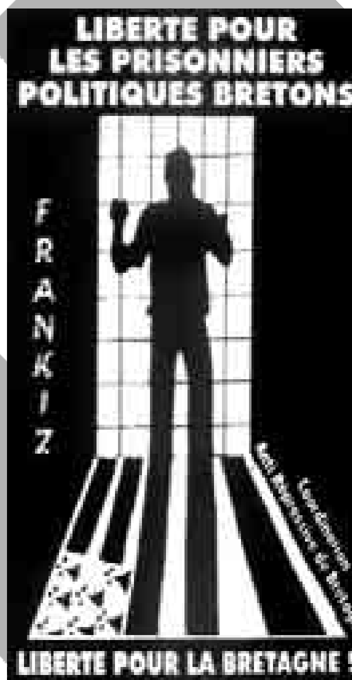
Afegiré que tota la solidaritat amb els presos es canalitza a través del Skoazell Vreizh (Socors Bretó). És aquest qui s'encarrega del tema d'advocats, d'ajudar a les famílies dels presoners i de la defensa de tots els bretons i bretones que exerceixen accions de resistència contra l'estat francès.

Com s'estructura la lluita política d''EMGANN i quina implantació té ?

Actualment la nostra organització compta amb un dos-cents militants que constitueixen el nucli dur de l'organització, a banda dels simpatitzants que donen suport a la nostra lluita.

El funcionament s'estructura a partir dels diversos comitès locals i els nostres fronts de lluita passen des de l'habitatge fins a la indústria, passant per l'agricultura biològica o la pesca. La lluita contra els abocadors nuclears enterrats sota massissos de granit és una de les actuals prioritats. Cal recordar que recentment més de 5000 persones és manifestaren a Brennilis en contra de les nuclears.

Disposeu de premsa pròpia?

A banda de "Combat Breton", òrgan del moviment EMGANN que apareix cada quinze dies, hi ha "Bretagne Info", considerat com a proper i que, gràcies a un important esforç ha canviat de format i ha passat a convertir-se en setmanari.

Quina relació teniu amb l'ARB i que penseu de l'acció al Mc Donalds de Quévert?

Pel que fa a la primera part de la pregunta diré que no hi tenim cap mena de relació però que respectem totes les formes de lluita. Pel que fa a l'acció contra el Mc Donalds diré que hi ha força interrogants. El comerç no és un objectiu habitual de l'ARB ni per l'esquerra bretona. És molta casualitat que això passi a tres dies de la celebració de les marxes per la independència i de l'aparició de la nova etapa del setmanari "Bretagne Info". Just quan hi ha un rebrot i el moviment va prenent força aconseguint una certa implantació social succeeix aquest fet desafortunat.

Seria doncs aquesta la raó que ha fet que suspenguéssiu la tercera marxa per la independència? Com es va prendre aquesta decisió?

Tots els comitès han pres la decisió de suspendre els actes. La finalitat d'aquestes jornades eren eminentment propagandístiques i s'ha valorat com a contraproduent mantenir-les per por a la tergiversació dels mitjans de comunicació sempre àvids de sensacionalisme. En aquest sentit hem rebut peticions d'entrevistar encaputxats a la manera d'Euskadi!!

Quina és la situació actual del bretó i quines han estat les causes del seu retrocés?

Pel que fa a les causes del seu retrocés direm que un factor decisiu va ser la I Guerra Mundial. El nombre de bretons a l'exèrcit francès fou molt elevat i la mortaldat fou elevadíssima. Penseu que hi ha pobles on el nombre de "morts per la pàtria" és superior al nombre d'habitants!! Així mateix l'actitud repressora de l'estat francès en relació a les llengües minoritàries amb tot l'aparell ideològic inherent va fer que molts pares, tot i parlant bretó entre ells, s'adrecessin als fills en francès. Aquest seria el meu cas. De petit, pensava que els grans tenien un llenguatge diferent!!

La situació actual no és massa esperançadora. Penseu que, a tall d'exemple, del total de parlants de bretó la franja d'edat d'entre 15 i 19 anys és del 0'5 per cent. Les escoles que practiquen l'immersió (DIWAN) abarquen entre maternal i primària a uns 2000 alumnes. És evident que per a l'estat francès la llengua bretona no existeix. Fins i tot es rebutgen els xecs en bretó o es retornen les cartes l'adreça de les quals es escrita en bretó. La lluita per l'oficialitat de la llengua però no s'atura. Actualment hi ha endegada una campanya que consisteix a no pagar les taxes de televisió mentre no inclogui el bretó.

Per últim, esteu coordinats amb la resta de nacions de l'estat francès; quina mena de relació hi manteniu?

Estem bàsicament en relació amb els corsos i bascos, sobretot pel tema antirepressiu. Actualment hi ha el projecte de fer una denúncia davant del Tribunal Europeu d'Estrasburg per la vulneració sistemàtica dels drets dels presoners polítics.

Nou dies després que es realitzés aquesta entrevista un total de nou persones foren detingudes en relació als atemptats de Pornic (nit del 13 al 14 d'abril) i Quévert (19 d'abril). Dos bascos i un periodista de l'agència CAPA foren deixats en llibertat. Les detencions es produïren poc després que l'ARB es desmarqués de l'atemptat de Quévert i denuncies que tot plegat era un muntatge policial. D'entre els detinguts hi figura el portaveu d'Emgann.

Des del Casal Independentista de Sants "Jaume Compte" mostrem la nostra solidaritat més forta envers els detinguts, dels quals n'exigim la seva immediata llibertat tot denunciant que la repressió de l'estat francès no aturarà les justes i innegables reivindicacions del poble treballador bretó.

BEVET BREIZH DIZALC'H

Els casals parlen

Entrevista al Casal Independentista de la Garrotxa

1) Al vostre Casal/Ateneu hi participen persones a títol individual, i/o col·lectius? En cas que hi participin col·lectius, quins?

El Casal és la seu social de l'Assemblea de Maulets de la Garrotxa, i la gent d'aquest col·lectiu participen activament en les Assemblees del Casal. També la CEPC, amb Assemblees de Nucli a dos instituts de la comarca s'integra dins el Casal i les assemblees. A banda d'aquests col·lectius, hi ha força gent que participa en el progecte de lluita del Casal sense emmarcar-se a cap d'aquests col·lectius.

2) Per què un Casal a la vostra localitat o barri?

Creiem que a la Garrotxa, sobretot tenint en compte que als anys vuitanta l'independentisme no tingué l'implantació d'indrets com l'Osona, el que cal és un fort treball de base, de formació i explicació de l'independentisme com a via per la transformació radical de la societat. És per això que les independentistes i els independentistes organitzats o no de la comarca, ens comencem a posar d'acord per obrir, ara fa un any,un espai on l'esquerra independentista, l'ecologisme, el feminisme, les lluites obreres és puguin començar a trobar, a formar, xerrades, vídeos,...

3) Quines funcions considereu que ha de tenir el vostre Casal?

Com ja hem dit, creiem que és un espai ampli perquè les garrotxines i els garrotxins ens formem i ens preparem per anar edevenint la força més viva de la comarca.

4) Quins objectius?

Despertar inquietut al jovent, als instituts a la gent gran ... i donar una altra visió de la realitat social dels Països Catalans. Fer que la Garrotxa camini amb la resta de comarques dels Països Catalans cap a l'alliberament.

5) Un considereu part d'algun espai polític (esquerra independentista, esquerra nacional, esquerra alternativa, altres)?

L'esquerra revolucionària basada en el respecte pels pobles, les cultures i les persones, en la protecció de la pagesia i de l'entorn, en el feminisme...

6) Com analitzeu el vostre espai polític a nivell local? I nacional?

El nostre espai polític el tenim molt definit, som el jovent que més s'ha mogut contra l'Eix Vic-Olot, som dels únics que denunciem amb fermesa l'explotació capitalista i particularment l'escàndol de les ETTs ... és a dir, som l'esquerra revolucionària a la comarca.

7) Quin tipus d'activitats feu?

Hem fet un ventall força ampli d'activitats que van des de les concentracions al carrer i les vagues als instituts, fins a xerrades i presentacions de llibres, i de tant en tant alguna festeta o concert.

8) Participeu amb d'altres col·lectius (polítics, sindicals, veïnals...) a la vostra localitat o barri? Quins?

Estem integrats a la Coordinadora Salvem les Valls, que lluita per la defensa del territori i la pagesia i en concret contra l'Eix i les línies d'alta tensió.

9) I a nivell nacional?

Esperem amb ganes que el progecte de coordinació de Casals, Ateneus i Centres Socials dels Països Catalans vagi prosperant per poder integrar-nos-hi, i a vanda d'això la feina d'àmbit nacional que fan membres del Casal, es concreta amb la militància a Maulets i la CEPC.

10) Creieu necessari un treball unitari d'àmbit nacional? Per què? Si fos que sí, com creieu que s'ha de treballar?

Estem participant en el que creiem que pot ser l'intent de coordinació i desatomització més seriós dels darrers anys. I amb aquest treball també anirem adaptant el progecte a la comarca.

11) Penseu que seria interessant projectar una Coordinadora de Casals i/o Ateneus d'àmbit nacional?

És una estratègia imprescindible per generar marcs on les organitzacions de l'independentisme revolucionari de cada comarca puguin anar confluïnt, creiem que és el que ha de permetre que el treball diari a la comarca reforci la tendència unificadora dels últims temps.

12) Com hauria de ser aquesta coordinació? A nivell d'informació, a nivell de coordinació d'activitats? Política? Anar més enllà?

Una de les coordinacions que pot funcionar més bé és la cultural (pensem en l'exemple de certs Casals Jaume I), per altra banda la formació política o l'intercanvi d'idees i experiències ...

Salut, Ratafia i Revolució!

Primer de Maig

Les reivindicacions laborals es van tornar a fer sentir arreu del país amb motiu de la celebració del Primer de Maig. Al matí, a banda de les manifestacions institucionals i febles dels sindicats UGT i CCOO, a la plaça Universitat de Barcelona es va iniciar la manifestació convocada per la Intersindical-CSC i CGT, a la qual es va sumar el bloc independentista convocat per la Coordinadora de l'independentisme revolucionari del Barcelonès. Les més de mil persones aplegades pel bloc independentista, que va seguir el recorregut de la manifestació fins al govern militar, on es va fer una aturada per mostrar el rebuig davant la desfilada de l'exèrcit espanyol el 27 de maig, es van desviar en aquest punt per finalitzar la reivindicació al Fossar de les Moreres. Un cop al Fossar, es van llegir un manifest en què es denunciava la precarietat laboral i es demanava la desaparció de les ETT i la constitució d'un marc català de relacions laborals.

Pel que fa a la manifestació de la tarda, la més nombrosa en aquesta convocatòria des de fa tres anys, direm que unes 2.000 persones "avançaren" pel simbòlic passeig de Gràcia cap amunt sota el lema Contra el domini de les multinacionals, resistència anticapitalista. L'objectiu d'enguany se centrà sobretot en Telefónica, objecte de diverses accions els dies anteriors, com a responsable de la precarització del treball, de l'expoli a l'Amèrica del sud, del iupisme borsari... Una performance-cremà finalitzà la convocatòria a l'alçada de Fontana.

Sindicalisme: l'eterna assignatura pendent

Carles Sastre i Benlliure

No dic res de nou parlant de la manca de relació, històricament frustrada, entre l'independentisme polític i el món sindical. Tampoc dic res de nou si dic que el sindicalisme és una de les assignatures pendents, indispensable de bastir si parlem d'un projecte de progrés superador de la necessària fase de llengua i cultura en exclusiva i volem articular un projecte de construcció nacional.

Fent balanç de la situació actual i constatant el cert desgavell organitzatiu que han suposat els darrers 10 anys, es podria argumentar que bona part d'aquest desistiment vindria marcat pels dèficits organitzatius i pel replegament de l'independentisme. Bona part de la capacitat d'intervenció i mobilització passa per la xarxa dels locals del "rotllo" i per les relacions que s'hi couen, i la mateixa ambigüitat, la mateixa feblesa que implica això del "rotllo" és símptoma clar de la realitat en què ens movem. Si fem l'anàlisi amb perspectiva ens adonarem que aquest entramat ha estat producte de les "línies de replegament" després de la crisi organitzativa dels vuitanta, i que aquesta s'esgota com opció en el decurs del temps, té valor com a nuclis de resistència, de testimoniatge etc. però alhora limita la capacitat de transformació directa de la realitat, de l'entorn. I en cap cas estic posant en qüestió voluntats o esforços, les seqüències històriques tenen la seva lògica i les seves servituds. Si s'hagués tingut una visió estratègica del que hauria de ser l'activitat sindical de l'independentisme, i això ha estat una mancança crònica, si s'hagués comptat amb una presència sindical sòlida, la crisi organitzativa s'hauria pogut resoldre d'altra manera, recordem el model gallec. El problema ve de lluny. El potencial organitzatiu, de recursos i de treball del dia a dia, l'obligació de tocar molt de peus a terra, la responsabilitat davant de tercers - en els llocs de treball, amb els delegats, en la negociació col·lectiva- hauria donat al vaixell de l'independentisme molt més calat per a emprendre una millor navegació i poder fer front a les tempestes.

El terreny sindical i el polític no són iguals, cal adaptar els estils de feina, el lèxic, els models organitzatius... L'antic plantejament del sindicat com a corretja de transmissió d'un partit ja no funciona. Els sindicats han de tenir una entitat pròpia i ser autònoms. Estem plenament convençuts de què cal enfortir organitzacions sindicals nacionals (la condició de nacional fa que no estigui lligada a cap sindicat d'obediència espanyola) i de classe (que agrupin a treballadors/treballadores de tots els sectors productius) on el reconeixement de l'àmbit nacional sigui reconegut com a marc normal de relacions laborals (convenis, lleis, pactes laborals, formació, seguretat social...) com a concreció en l'àmbit laboral del necessari marc català de decisió. Ens cal seguir aglutinant esforços en una realitat sindical palpable, per vertebrar l'imprescindible eina per assolir l'alliberament nacional i de classe, en el nostre cas des del món del treball, que és sens dubte el principal front social.

Grups salvatges

L'any 1969 Sam Peckinpah va rodar un dels millors westerns de la història del cinema, "Grup Salvatge", on es narrava les vivències de cine d'uns mercenaris nordamericans, al servei d'un general de fira mexicà. Peckinpah descriu en un hiperviolent i poètic final dels cinc protagonistes, com uns personatges totalment egoistes i al marge de les normes socials poden

superar la seva pròpia mesquinesa i sacrificar les seves vides per salvar l'honor del seu amic mort.

Observant els mitjans de comunicació s'ha pogut comprovar que ja existeixen en la nostra realitat econòmica els "grups salvatges" producte de les fusions bancàries i de les empreses de tecnologia i comunicacions. Lamentablement, al contrari de la pel·lícula de Peckinpah, elsprotagonistes no són pas ni William Holden ni l'Ernest Borgine sinó unes persones que a l'igual que els personatges del film, es dediquen a l'espoli, si bé aquest cop emparant-se en la legalitat que els dona el mercat.

A Alemanya, no s'ha acabat de consumar la fusió d'un d'aquests "grups salvatges" per part de dues entitats bancàries que juntes multipliquen per tres el PIB espanyol.

Precisament a l'Espanya de la dreta tenim l'exemple del BBVA, on la voracitat compradora que ja mostrava la criatura tot i la seva curta edat ha posat en guàrdia les autoritats antimonopoli. Tot i la seva curta edat, aquests grups salvatges fan honor al seu qualificatiu, ja que al contrari dels protagonistes de la pel·lícula, la solidaritat dins del grup destaca per la seva absència.

Els acomiadaments acostumen a voltar entre el 10 i el 25 % de les plantilles existents, camuflant algunes d'aquestes com a prejubilacions escandaloses de persones de menys de 45 anys, carregant així la despesa econòmica de les seves polítiques de regulació a l'Estat.

Aquests "grups salvatges" ens perjudiquen com a consumidors i com a treballadors, ja que imposen les seves normes en un mercat que incita al monopoli i que supera els patètics esforços dels estats per evitar-ho -tot i les aparents victòries, molt mediàtiques davant dels tribunals, casos Bill Gates i Telefònica- i fomenten allò que eufemísticament ells denominen polítiques de flexibilitat laboral que es tradueixen en el recolzament de sindicats grocs, les subcontractacions, la precarietat i inestabilitat en el mercat laboral, marcant i imposant tendències a les polítiques econòmiques dels estats que tenen que cedir davant de les exigències d'aquests lobbys.

Desgraciadament les polítiques socials dels estats gràcies a aquests grups salvatges no tindran el goig de morir d'una manera tant heroica com els protagonistes del treball en cel·luloide d'en Peckinpah.

25 D'Abril a València

Com cada any, i organitzats per Acció Cultural del País Valencià (ACPV), el dia 6 de maig passat van tenir lloc a València els actes de commemoració de la pèrdua de les llibertats nacionals amb l'entrada el 25 d'abril de 1707 de les tropes borbòniques, que van instaurar el decret de Nova Planta. Per celebrar la diada del 25 d'Abril es van fer un seguit d'actes de tota mena: polítics, reivindicatius i lúdics.

Assemblea de Regidors i Regidores

Pel que fa a l'aspecte més polític de la diada, el dia 6 al matí es va celebrar al Paranimf de la Universitat de València una assemblea de regidors i regidores de Cultura i Medi Ambient dels Països Catalans.

En el marc de l'assemblea un èxit rotund ja que va reunir gairebé 700 regidores i regidors provinents de diversos ajuntaments de la nostra nació es va aprovar per consens un manifest en què s'exposen els objectius principals que es pretenen aconseguir. Davant la divisió i l'aïllament imposats des de les administracions espanyola i francesa per tal de negar la realitat comuna dels Països Catalans, davant la uniformització cultural i econòmica imperant en la nostra societat, davant les polítiques mediambientals que potencien l'especulació i destrossen el medi natural del planeta i, sobretot, tenint present que des dels ajuntaments com a administració més propera als ciutadans i a les ciutadanes i, per tant, amb una visió més real de les problemàtiques socials és des d'on es pot treballar de manera més efectiva, el preàmbul i els vuit punts de què consta el manifest (vegeu-ne el text íntegre en aquest mateix Insurgent) constaten la necessitat de reprendre els llaços d'unió que històricament han existit entre els nostres pobles i ciutats per afavorir un intercanvi d'experiències encaminat a fer-les més efectives. Aquest acostament se centra en tres espais: cultural, ambiental i comunicatiu. En l'àmbit cultural, que pren com a punt de partida lògic la unitat de la llengua, es recull la necessitat de "facilitar l'arribada als nostres ciutadans i ciutadanes d'una producció cultural pròpia", de qualitat i plenament competitiva. Pel que fa als àmbits de polítiques mediambientals i de comunicació, es pretén coordinar esforços contra les agressions a l'entorn natural per avançar cap a la sostenibilitat i fomentar el transport públic i el turisme respectuós amb el medi ambient. Les regidores i els regidors, així mateix, es proposen "fomentar la col·laboració entre les federacions i associacions de municipis dels nostres respectius territoris" i "construir un fòrum municipal d'experiències i de col·laboració amb seu a la ciutat de València".

La celebració d'aquesta assemblea és, doncs, un pas importantíssim per fer front a la divisió artificial imposada des dels governs imperialistes espanyol i francès i en el camí cap a la recuperació de la identitat comuna dels diversos territoris dels Països Catalans.

De la importància política que té aquesta assemblea i tots els acords que s'hi van prendre també se n'ha adonat la dreta espanyola, i molt pocs dies després de la celebració d'aquesta trobada ja van començar a aparèixer als mitjans de desinformació (amb una cobertura informativa molt més àmplia que la mateixa assemblea) les primeres reaccions dels peperos, personificats en la "figura" d'Eduardo Zaplana, que va negar l'existència dels Països Catalans, va deslegitimitzar l'assemblea i la va comparar amb l'organització armada basca ETA. A banda de la constatació del pànic que els produeix que existeixi una plataforma comuna de municipis catalans cosa que ens alegra moltíssim, ens anima i ens posa de molt bon humor: si a ells els fa tanta nosa vol dir que nosaltres anem per molt bon camí, podem dir que aquestes reaccions s'emmarquen dins la campanya d'espanyolització que últimament s'està intensificant des de l'estat i el nacionalisme espanyol i que, més enllà dels tradicionals atacs verbals i físics de sempre contra l'independentisme combatiu (Moviment Català d'Alliberament Nacional, EH...), es constata també en l'atac sistemàtic a qualsevol iniciativa encaminada a crear estructures que qüestionin la unidad de España i la demonització constant de tot el que faci una mínima olor de nacionalisme (PNB, declaració de Barcelona, pacte de Lizarra, la mateixa assemblea de regidores i regidors a València...).

Els atacs que ha rebut l'assemblea, doncs, no fan més que reafirmar-nos encara més en la nostra creença que és un pas molt important per crear una estructura seriosa que permeti afrontar les problemàtiques socials dels pobles i les ciutats del nostre país des d'una perspectiva comuna i de progrés i que representa una plataforma sòlida en el camí cap a la reunificació dels Països Catalans.

Manifestació

Un altre èxit de convocatòria va ser la manifestació del mateix dia 6 de maig a la tarda. Com cada any, va ser l’acte més reivindicatiu i de més participació popular. Amb el lema 25 d’Abril – 11 de Setembre: Per la llengua i el territori, anem junts, la manifestació, que va arrencar a les sis de la tarda de la plaça Sant Agustí i va transcórrer pels carrers de València fins a la plaça de bous, va aplegar més de 60.000 persones.

Només com a anècdota i com a nota còmica, recollim les dades oficials de la policia municipal: 7.000 persones. A hores d’ara encara no sabem si aquesta xifra es deu a una reivindicació laboral soterrada d’aquest cos repressiu a l’Ajuntament de València perquè els apugin el sou que els permeti anar a l’oculista, a un error de l’agent de torn encarregat d’apuntar el numeret que en lloc de posar-hi quatre números, quan anava pel dos, pobret, es va descomptar i ho va deixar en tres o si va ser perquè estaven avorrits i tenien ganes de posar-hi una mica d’humor.

Bromes a banda, els i les que hi vam ser constatem que la manifestació va ser multitudinària i que amb la seva presència i els seus crits les 60.000 persones que hi van participar van demanar la reunificació, la independència i el socialisme als Països Catalans.

I al final, concert

La jornada es va acabar en una plaça de bous plena de gom a gom amb el concert d’Urbàlia Rurana i Primera Nota i l’espectacle Germania 2007, de Lluís Llach, un muntatge musical amb textos de Miquel Martí i Pol que va tenir com a moment més emotiu la presència del poeta a l’escenari. Després d’aquestes actuacions, estaven previstes les dels grups Ja t’ho diré i Brams, però una oportuna amenaça de bomba feta pels grups feixistes amb la col·laboració desinteressada de la policia nacional que es van desentendre del problema i va deixar les qüestions de seguretat a les mans dels organitzadors va impedir que s’acabés el concert.

Sants també va ser a València

Des de Sants, la CAL de Sants va muntar un autocar per dur-nos a totes i tots al País Valencià que es va omplir del tot: no va quedar ni un seient buit, ni un.

Cal destacar, perquè és un fet important per a la nostra vila, que el Centre Social de Sants (CSS) s’ha agermanat amb l’Assemblea de Veïns de Benimaclet. Aquest agermanament es va formalitzar el dia 6 de maig mateix amb un dinar que els veïns de Benimaclet van oferir als de Sants i on es va llegir un petit text d’agraïment per part d’un membre del CSS i de la CAL de Sants. Així, doncs, tot i el caràcter més local d’aquest acte, podem dir que Sants també va ser present i amb nom propi a València en el marc de les reivindicacions del 25 d’Abril i que aquest agermanament s’adiu plenament amb la filosofia d’acostament entre els diferents municipis del manifest de l’assemblea de regidors i regidores.

Dissabte 17 de juny del 2000

1a FESTA PER LA LLENGUA I LA CULTURA POPULAR A LA VILA DE SANTS

Matí

Gimcana de tallers: castellers, escalada, gegants, diables, ràdio i malabars

Migdia

Recital de poesies de Pere Quart a càrrec de la companyia **TOC DART**
Música tradicional a càrrec del grup **POMADA.** A la Plaça Bonet i Muixí.

Tarda

5'30 Xerrada "Música i llengua" amb la gent d'**Obrint Pas**, **Skaparàpid**,... A Can Vies.
7 Xerrada sobre la situació de la llengua arreu del Països Catalans. Al Centre Social de Sants.

Nit

Concert a Cotxeres amb **Skaparàpid**, **Obrint Pas**, **Hashadictes** i **Inadaptats**
Durant tot el dia exposició de revistes en català, plafons informatius, paradetes,...

Organitza la CAL de Sants, Hostafrancs i La